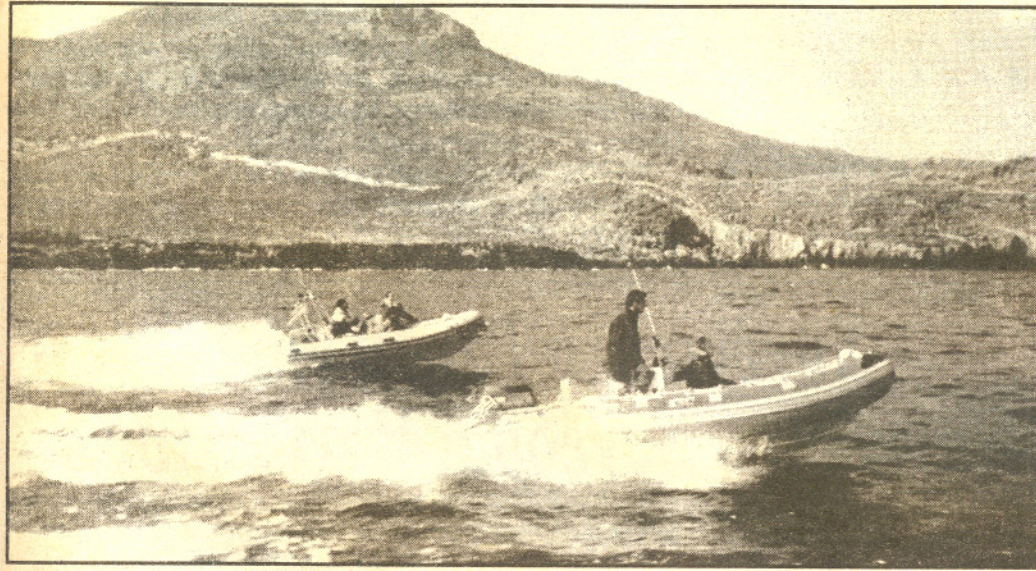

Αποκλεισμένοι μεταξύ Κρήτης και Αθήνας

Οι λίγες δεκάδες κάτοικοι των Αντικυθήρων

Αποστολή συμπαράστασης από τον Χανιώτικο Σύλλογο οι "Φίλοι του Βυθού"

Τα φουσκωτά πλησιάζουν το νησί των αποκλεισμένων

Κραυγή αγωνίας απευθύνουν οι λιγοστοί κάτοικοι των Αντικυθήρων, στην πλειοψηφία τους υπερήλικες, οι οποίοι αποκομμένοι τον περισσότερο χρόνο από τον υπόλοιπο κόσμο και εγκαταλελειμμένοι από τους συναθρώπους τους, γράφουν εδώ και χρόνια την δική τους μοναχική ιστορία.

Κύριο αίτημα, και πάγιο πλέον των προβλημάτων των κατοίκων των Αντικυθήρων είναι η ακτοπλοϊκή σύνδεση του νησιού με την υπόλοιπη Ελλάδα, η οποία είναι εντελώς ανύπαρκτη εδώ και επτά μήνες, οπότε και ήταν δρομολογημένο το πλοίο "Θησέας" το οποίο εκτελούσε το δρομολόγιο Καστέλλι-Πειραιά περνώντας δύο με τρεις φορές την εβδομάδα από τα Αντικύθηρα. Σήμερα μονάχα ένα μικρό καΐκι πραγματοποιεί μια φορά την εβδομάδα, αν το επιτρέψουν οι καιρικές συνθήκες, ένα υποτυπώδες δρομολόγιο που συνδέει το νησί με τα Κύθηρα, ανεφοδιάζοντας τους κατοίκους των Αντικυθήρων με τρόφιμα και

είδη πρώτης ανάγκης.

Ετσι ο σύλλογος "Φίλοι του Βυθού" αφουγραζόμενος τα τεράστια προβλήματα των ξεχασμένων κατοίκων του μικρού νησιού οργάνωσε την Κυριακή, ανθρωπιστική αποστολή συμπαράστασης μεταφέροντας είδη πρώτης ανάγκης, τα οποία προσέφεραν επιχειρήσεις των Χανίων.

Τα σουπερ μάρκετ "Νέα Αγορά" προσέφεραν τρόφιμα, ο Γεωργικός Συνεταιρισμός Μάλεμε, πορτοκάλια, οι Κυλινδρόμυλοι προσέφεραν αλεύρι, η ΑΒΕΑ σαπούνια και η ΒΙΟΧΥΜ, χυμούς.

Η 15μελής αποστολή ξεκίνησε λίγο μετά τις 7.00 το πρωί από το Καστέλλι Κισάμου και συμμετείχαν πέντε φουσκωτά σκάφη, ένα εκ των οποίων προσέφερε η εταιρεία φουσκωτών "Πλανατε Κ" για να χρησιμοποιηθεί στην αποστολή.

Την ίδια ώρα ξεκινούσε από το λιμάνι των Χανίων και ένα ταχύπλοο, ιδιοκτησίας του κ. Μαν. Καστρινακή,

το οποίο μετέφερε τους εκπροσώπους των ΜΜΕ που συμμετείχαν στην αποστολή και όλα σχεδόν τα προϊόντα που προσφέρθηκαν.

Το μικρό νησί που στέκει αγέροχο, ανάμεσα στην Κρήτη και την Πελοπόννησο, εμφανίζει, από την πρώτη κιόλας ματιά εικόνα εγκατάλειψης. Το 1975 ζούσαν εκεί 120 άτομα, το 1996 μειώθηκαν σε 80, και σήμερα οι κάτοικοι δεν υπερβαίνουν τους 50, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι υπερήλικες, και μόνον 10 απ' αυτούς είναι νεώτεροι.

Τα παιδιά καθώς μεγαλώνουν πρέπει να πάνε σχολείο και καθώς το σχολείο του νησιού είναι κλειστό, εγκαταλείπουν τα Αντικύθηρα για τα μεγάλα αστικά κέντρα αφήνοντας πίσω, τους παπούδες, μοναδική ελπίδα των οποίων είναι πλέον ένα καράβι.

Πολλές φορές, η έλλειψη σε τρόφιμα κυρίως κατά την χειμερινή περίοδο είναι παντελής, παρουσιάζοντας... "αφρικανικές" ομοιότητες. Η

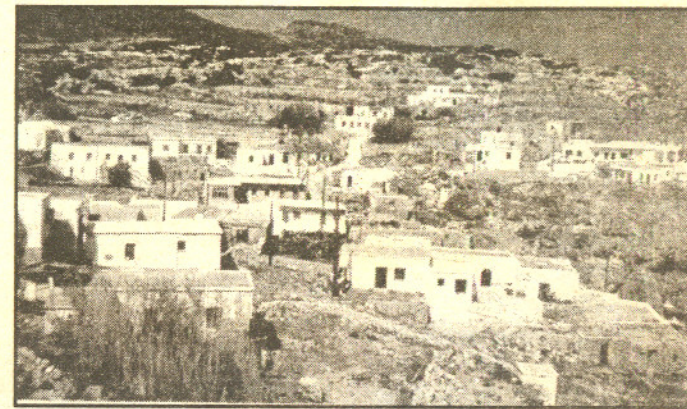
επικοινωνία με τον υπόλοιπο κόσμο, μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης είναι υποτυπώδες, αφού ελάχιστα είναι τα σπίτια που καταφέρνουν να "πιάνουν" τα κανάλια του Κέντρου, ενώ για εφημερίδες ή ραδιόφωνο, ούτε λόγος...

Επιπλέον, το μισό νησί δεν τροφοδοτείται με ρεύμα, αφού δεν έχουν ολοκληρωθεί οι απαιτούμενες εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικού, το οποίο παράγεται με ηλιακή ενέργεια. Ωστόσο και η προβλήτα του λιμανιού, δεν πρόκειται να αντέξει για πολύ ακόμα καιρό στην μαγιά της φύσης, αφού είναι ετοιμόρροπη, πράγμα που αν συμβεί θα αποκοπουν τελείως τα Αντικύθηρα, καθώς δεν θα μπορεί ούτε καΐκι να προσεγγίσει.

Ακόμα και όσοι είχαν αγοράσει κάποια οικόπεδα πριν από μερικά χρόνια με σκοπό την τουριστική κυρίως εκμετάλλευση προσπαθούν σήμερα απεγνωσμένα να τα πουλήσουν βλέποντας ότι το νησί οδεύει με μαθηματική ακρίβεια σε ολοκληρωτική εγκατάλειψη.

Μόνο ένα πλοίο θα σώσει αυτό το πανέμορφο νησί από τον αφανισμό και όλοι οι κάτοικοι πλέον κρέμονται από τον Υπουργό Ναυτιλίας, μήπως και φροντίσει να τους φέρει σε επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο.

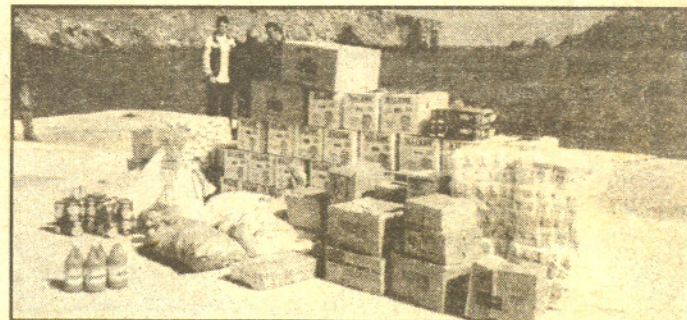
Αποστολή
Παναγιώτης Νικηφοράκης

Λίγα σπίτια "καρφίτωμένα" στις πλαγιές του σκληρού τοπίου

Ο Σύλλογος που είχε την ιδέα και την έκανε πράξη

Η βοήθεια επί της ακτής